V § 4 lit. f) všeob. spolk. zák. je předepsáno, že ze stanov spolku musí býti patrny náležitosti, jichž je třeba k platnému usnášení, k vyhotovením a vyhláškám. Z ustanovení toho ovšem plyne, že taková usnesení, vyhotovení a vyhlášky mají k platnosti své zapotřebí zachování oněch náležitostí, jež pro ně stanovy spolkové předpisují. Aplikováno na spornou dnes otázku, znamená to tedy tolik, že ono usnesení, jímž spolek advokáta k podání rekursu zmocnil, muselo se státi oním orgánem a v oné formě, jak to stanovy předpisují, a že plná moc, kterou se advokát vykáže, potřebuje ke své platnosti podpisu oněch funkcionářů, jimž stanovy podpisování spolkových listin ukládají.

Avšak sporné dnes otázky se předpisy ty vůbec nedotýkají, neboť nedá se z nich vyvoditi povinnost spolku, resp. jeho zmocněnce, aby při podání na úřad přiložili zároveň písemný doklad o zmocnění. Nestalo-li se tak, resp. nestalo-li se tak ve formě, jak to stanovy předpisují, mohlo to sice u úřadu vzbuditi pochybnost o tom, zda spolek se na podání rekursu a na zmocnění advokátovu platně usnesl, nesmělo mu to však býti důvodem pro odmítnutí odvolání a limine. Byl proto povinen dáti spolku ev. jeho zmocněnci příležitost, aby v přiměřené lhůtě pochybnost úřadu vhodným způsobem odstranil. Ježto tak žal. úřad neučinil, slušelo rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 5791.

Vojenské věci: O určení pořadí vojenských gážistů podle výnosu mno č. 163.000/8-1920.

(Nález ze dne 17. června 1926 č. 7039).

Prejudikatura: Boh. 1998 a 3532 adm.

Věc: Dr. Václav S. v P. (adv. Dr. Jindř. Kohn z Plzně) proti ministerstvu Národní obrany o vpočtení dovolené do služebního pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Na základě nálezu nss-u Boh. 1998 adm. vydal žal. úřad rozhodnutí dnešní stížnosti naříkané, kterým nevyhověl opět žádosti st-le o započtení do pořadí doby, kterou st-l v roce 1902 až 1903 ztrávil na dovolené bez požitků; rozhodnutí to opřel žal úřad o to, že dle ustanovení čl. 3 lit h) 4 výnosu mno č. 163.000/8 ze 16. října 1920 schváleného dodatečně presidentem republiky jako vrchním velitelem veškeré branné moci dekretem 2. června 1923 s platností ode dne jeho vydání, doba ztrávená na dovolené bez požitků do pořadí se nepočítá.

Stížnost vytýkající nař. rozhodnutí nezákonnost ponechává stranou otázku, může-li president republiky jako nejvyšší velitel vojska vydávati právní normy, kterými by mohla býti upravena otázka propočítání služ. doby rozhodné pro pořadí a připouští, že presidentovo schválení a konvalidace výnosu toho dály se skutečně v rámci nejvyššího velení, namítá však proti nař. rozhodnutí, že podle výnosu č. 163.000/8, který jest platný dnem svého vydání, může býti doba dovolené s čekatelným nebo bez požitků odečítána pouze pro budoucnost a nemůže míti působnost zpětnou. Tím, že dekret presidenta republiky tento výnos schválil teprve ode dne jeho vydání, jest zřejmo, že až do dne jeho vydání platily před-

pisy dosavadní a tedy také předpis služební knihy A - 51, dle něhož dovolená v hodnosti nadporučíka konsumovaná se z pořadí nesrážela a byla st-li ponechána v dalších hodnostech až v hodnosti podplukovníka. Pak nemohlo mno při stanovení pořadí st-lova po jeho jmenování podplukovníkem jemu v této hodnosti srážeti dovolenou ztrávenou před 20 lety za platnosti předpisů zcela jiných, a tak rušiti st-lovo nabyté právo. Kromě toho vytýká stížnost jako vadu řízení — ač i v tom spatřovati dlužno výtku nezákonnosti —, že nebylo dbáno, že tu jde o rem judicatam, že totiž žal. úřad, vydávaje nové rozhodnutí, nedbal judikátu nss-u a neprovedl zásady v něm vyslovené.

Nss neshledal stížnost odůvodněnou. Nálezem Boh. 1998 adm. bylo pouze vysloveno, že tehdy naříkané rozhodnutí žal. úřadu bylo nezákonné, poněvadž vyhláška mno ze 16. října 1920 č. 163.000, o kterou rozhodnutí úřadu se opíralo, není normou závaznou. Vydávaje na základě nálezu toho nové rozhodnutí, nesměl se žal. úřad tedy více opříti o tuto vyhlášku. Rozhodnutí nové, nyní naříkané se také o tuto vyhlášku neopírá, neboť jeho základem právním jest opatření presidenta republiky jako vrchního velitele veškeré branné moci, tedy opatření, třeba obsahově stejné, — přece opatření jiné než výnos mno — závazné vzhledem k tomu, že je vydal president republiky na základě pravomoci jemu jako veliteli branné moci ústavní listinou v § 64 č. 10 propůjčené. Opírajíc se o tuto právní normu, nedostalo se tedy rozhodnutí nyní naříkané v rozpor s předchozím nálezem nss-u v téže věci vydaným.

Ve věci samé setrval nss na právním názoru, který vyslovil v nálezu Boh. 3532 adm. v ten rozum, že výnos mno ze 16. října 1920 č. 163.000 schválený presidentem republiky dekretem z 2. června 1923 jest normou právní, která materii ve výnosu tom projednávanou — zákonem dosud neupravenou — platně a závazně upravuje a že pořadí služební dle dřívějších — nyní zrušených — předpisů nabyté, není na překážku, aby za účinnosti nové platné normy pořadí podle této normy bylo upraveno. Dotyčný gážista nemůže se proto dovolávati pořadí dle dřívějších norem mu náležejícího jako nabytého práva, na kterém ničeho nelze měniti.

Důvody v cit. nálezu uvedenými vráceny jsou veškeré námitky, které jednak písemně ve stížnosti, jednak ústně při veř. líčení byly provedeny. Stížnost jeví se proto neodůvodněnou.

Č. 5792.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em: Může si starosta obce jménem svým jako starosta stěžovati k nss-u do rozhodnutí, které bylo ve věci obce vydáno »obecnímu starostovi«?

(Nález ze dne 17. června 1926 č. 12.686).

Věc: Dr. Arnošt W., starosta obce T. proti ministerstvu vnitra stran odstranění ozdob na budově městských lázní.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrzen byl v cestě instanční výměr osp-é v T. z 12. března 1924, adresovaný »starostovi města v T.«, jímž